

LA CAMPANA DE GRACIA.

ADMINISTRACIÓ
 Y
 REDACCIÓ
 LLIBRERIA ESPANYOLA,
 Rambla del mitj, 20
 BARCELONA

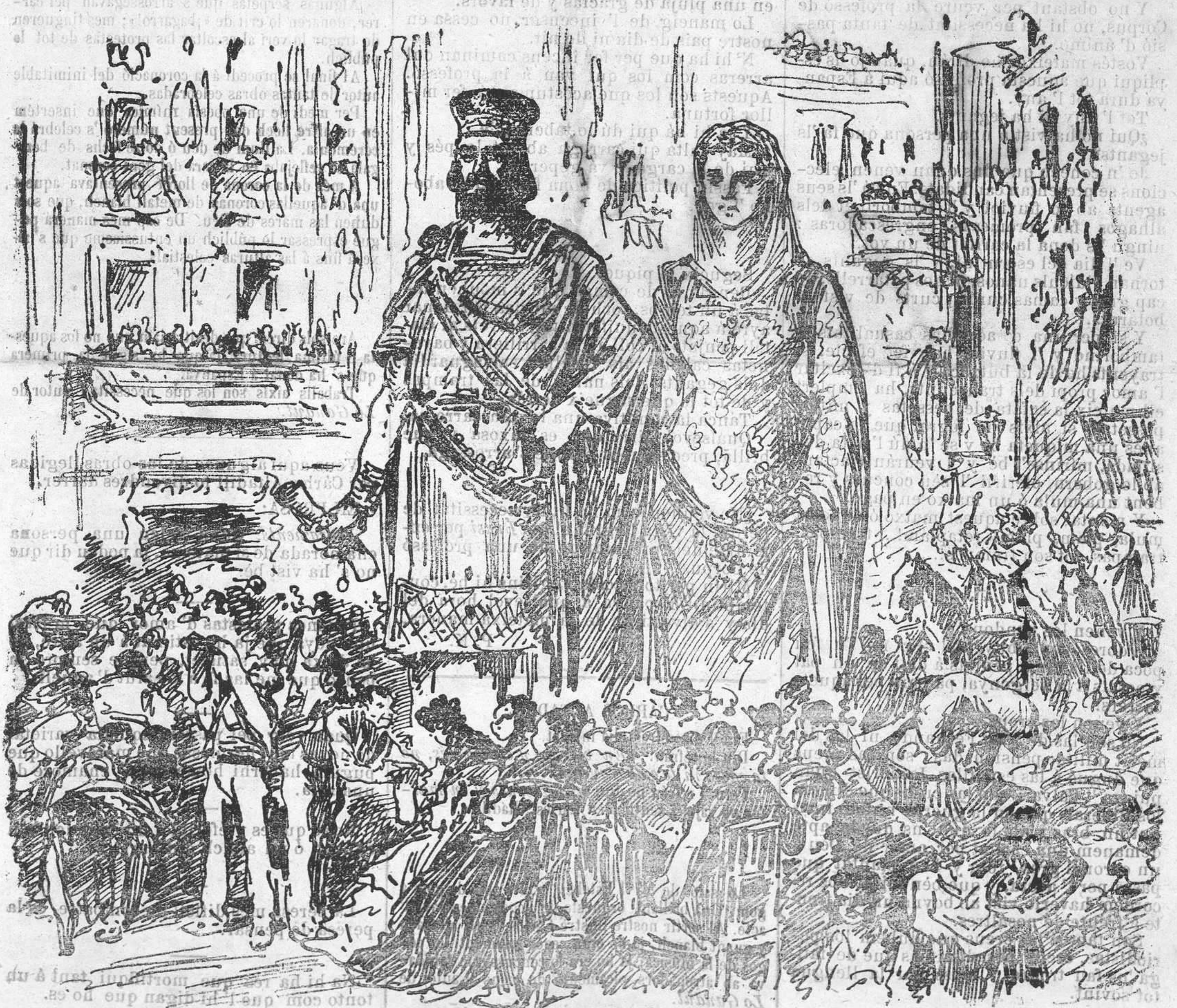
DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

PREU DE SUSCRIPCIO
 FORA DE BARCELONA

Espanya trimestre, 8 rals
 Antillas (Cuba y Pto. Rico), 16
 Estranger, 18

CADA NÚMERO 2 QUARTOS PER TOT ESPANYA.

MODAS DE CORPUS.

AQUEST ANY DE ALFONSO XI.

Si volen ser creats sempre, sapiguen
 mentir.

Al darrer s'aproximen los gremis.
 Bandera que arriba als darrers pi-
 sos y ventalls, molta ventalls de palla de
 pols de coló fúix.

CORPUS

Avuy es un d' aquells dias en que tothom parla en llatí. *Corpus* diu tothom, y tothom al dirho parla com los capellans quan diuhen missa y com en Pidal quan fa discursos.

No desconfiém, donchs, de un poble que una vegada al any parla una llengua morta, morta com la de badella, quan ofegada se serveix al consumidor.

Un poble aixís llegeix lo Brusi cada dia, y quan s' acosta la gran diada d' avuy, examina atentament y s' alegra ó s' desconsola ab los sueltos de gacetilla que l' hi diuhen si sortirà la professó de tal ó qual parroquia; si no sortirà la de tal altre; si 'ls jégants de la Ciutat anirán vestits de reys ó de profetas; si arreglan ó no 'ls de Santa Maria y de Sant Just; si hi ha ó no hi há pendonista nombrat; si s' arreglarán ó no 'ls empedrats del curs que té de fer la professó, experimentant aixís aquesta serie de emocions intimas que transforman al Brusi en un avi carinyós y als seus lectors en una escola de pàrvulos.

Y no obstant per veure la professó de Corpus, no hi ha necessitat de tanta passió d' ánimo.

Vostés mateixos ho dirán, quan jo 'ls espli qui que aquesta professó aquí á Espanya dura tot l' any.

Tot l' any hi ha jégants.

¿Qui no ha vist á una persona que fá 'ls jégants?

Jo 'n coneix que fins quan venen eleccions se presentan candidats. En vá 'ls seus agents ab lo fluiol y l' tamborinet dels alhagos fan promesas engrescadoras: ningú 'ls dona la caritat de un vot.

Ve 'l dia del escrutini, y 'ls gegants se tornan ridiculs nanos, nanos patarrells, de cap gros y camas curtes, curts de vista y botaruts.

Y si per una d' aquellas casualitats lo tamborino y l' fluiol han fet efecte, si trayents'ho de la butxaca y á fi d' excitar l' amor propi dels transeunts, ha omplert ell mateix la safata de pessetas y mitjas pessetas, si aixís ha lograt que la capta anés una miqueta bè y se 'n dú l' acta desitjada, mirinse'l bè y l' veurán tractant ab lo govern, oferirli 'l seu concurs y rebent una mula ó un matxo en pago.

Y montat sobre aquest matxo ó aquesta mula, plam, plam, retaplam!... trampas, trampas, tot son trampas!...

Y venen los pendons.

¡Pobres contribuyents! ¡No me 'n féu poca de llástima penjats á dalt de un pal y posats á la vergonya, passant per aquets carrers!

Y venen las creus.

No son las de Sant Fernando, ni las del mérit militar pensionadas: son las creus que dugué á las espatillas Jesucrist quan pujava 'l Calvari: son las creus que duhem los lliberals que en la guerra 'ns han romput un bras y ab lo que 'ns queda apte demanem una caritat per amor de Déu á un coronel gras, roig y ben plantat que passa per l' acera, y que ben mirat nos recordém haverlo vist ab boyna un dia frente á frente de nosaltres.

Son també las creus que duhem los periodistas, creus pesadíssimas que de fatiga 'ns fan treure y mossegar la llengua tot sovint.

Al darrera segueixen los gremis.

Banderas altas que arriban als quints pisos y ventalls, molts ventalls de palla ab borlas de cotó fluix.

La classe obrera celebra aixís lo dret de manifestació en aquests temps de llibertat á l' inglesa.

A lo ménos l' emplea bè.

Y venen pendons y pendonets, senyors y menestrals, homes y noys: surten casacas de l' any quinse: cabells rissats com los dels tenedors de la deuda quan declara en Salaverría que fins al any setanta vuit no pagarà la meytat del cupó: una confusió de uniformes civils y militars, confusió que recorda remotament la política espanyola, y las ruinas de uns quants veteranos que han sentit xiular las balas en San Llorens dels Piteus y que ab camas tremolosas sembla que digan: «Per haver arribat á n' aixó férem aquell punt de bruts.»

Y venen alguns que fan incens.

Tarea halagadora y que aquí á Espanya dona sempre.

Los núvols del incens no 'ls desvaneix lo vent; condensantse 's resolen sempre en una pluja de gracias y de favors.

Lo maneig de l' incenser no cessa en nostre pais de dia ni de nit.

N' hi ha que per fer incens caminan cul arreras com los qui van á la professó. Aquests son los que acostuman á fer millor fortuna.

Y ja hi há qui dú lo tabernacle.

May falta qui carrega ab tot lo pés y qui de la carga 'n vá geperut.

Fassin política de bona fé, y no 'ls abono 'l gep.

Segueix lo piquet.

Rengleras de camas que 's mouhen totes á un temps, toth de música per donar ayre á aquesta uniformitat, barrets al clatell penjats al coll ab la carrillera y bayonetes caladas als fusells, salvaguardia dels gegants, dels nanos, de las trampas y de tot lo que segueix detrás.

Tanca la comitiva una luxosa carrossa. Qualsevol diria que es luxosa y que brilla, precisament perque s' arrossega.

¿No veuen com no hi ha necessitat de perdre la vista llegint al avi *Brusi* per enterarse dels preparatius de una professó de Corpus?

Mirin per tots costats, girins'hi bè, contemplin l' Espanya á qualsevol hora del dia y 's divertiran de la mateixa manera.

P. K.

CARLOS ALTADILL.

Era 'l divendres, dia infaust.

Diu lo refrán: «*En viernes y en martes, no te cases ni te embarques.*»

Pero 'l refrán no diu: «*En viernes y en martes no vajas á sentir á en Carlos Altadill.*»

Lo saló de ca 'l Estebet estava plé de gom á gom. Una brillant orquesta de cegos amenisava l' acte. Al sortir nostre ilustre Carlos vestit ab frach y guant blanch, ja no eran cegos solament los cegos de la música: ja ho era lo concurs que saludava ab atronadors picaments de mans al autor de *Lo Gandul*.

Un negre fals, perque no se 'n vá poder trovar cap de verdader, que vá descuidarse de pintar las orellas y las mans, sostenia lo sombrero que abriga la privilegiada testa de nostre gran ingeni.

No referirém los incidents de la lectura.

Dugas poesías varen llegirse ab acompanyament de violí. Era una cosa qu' enternía.

Aquell *crescendo* que acompanyava 'ls dos versos:

«ab las botas taqui-tortas
y esmorrats los pantalons»

produí una explosió d' hurras y d' entusiasme.

Totas las obras llegidas feren plorar, riure, estar sério y hasta indiferent. Lo lector tenia 'l cor del públich dintre del puny.

Al terminarse la primera part, en una safata de plata 's regalaren al autor y lector á la vegada, uns brassaletes y unas arrecadas pèl dia que vulga pendre estat, una petaca, una boquilla, una alegoría del *Mirall per las pubillas* en porcelana, uns gemelos que á lo ménos valian vuit rals, un devocionari y una clássica serpeta de fusta, que tot y sent de fusta, al tocarla 's caragolava. Se l' hi doná ademés un rich diploma, nombrantlo lo primer dels literatos catalans.

La segona part transcorregué com la primera entre l' entusiasme del públich.

Algunas serpetas que s' arrossegavan pèl carrer, donaren lo crit de «¡bagarro!»; mes tingueren de tragar lo verí al escoltar las protestas de tot lo públich.

Al final se procedí á la coronació del inimitable autor de tantas obras celebradas.

Per medi de una poesia mímica que insertém en un altre lloch del present número 's celebrá la ceremonia. La llum de déu ó dotze fochs de bengala se reflejaba en la cara del geni coronat.

A més de la corona de llorer presentava aquest una d' aquellas coronas de metall blanch, que sols duhen las mares de Déu. De cap més manera pogué expressar lo públich un entusiasme que s' aixecá fins á las alturas celestials.

Are sols dirém que desitjariem que no fos aquesta l' última lectura, ja que ha sigut la primera que s' ha donat á Espanya.

Traballs aixís son los que necessita l' autor de *Lo Gandul*.

Veus aquí algunas de las obras llegidas per Carlos Altadill lo divendres darrer.

EN PROSA:

Pensaments: Quan vejeu una persona enamorada de sí mateixa, ja podéu dir que no s' ha vist bè.

Per mes protestas d' amor que 'm fassi una noya que ja ha estimat á un altre, no 'm deixa may satisfet, perque sempre 'm penso que me las fá á la salut d' aquell.

Quan veig pèl passeig aquella varietat de noyas tant hermosas, me maravello que pugua haberhi home que s' enamore de una sola.

No sé què es preferible: un enemich ben educat, ó un amich ordinari.

La peresa mes difícil de combatre, es la peresa de pensar.

Na hi ha res que mortifiqui tant á un tonto com que l' hi digan que ho es.

Si voléu ser creguts sempre, sapiguen mentir.

L'home que te molts deutes, vaja per allà ahont vulgui, may sab quin es lo carrer que no treu cap.

No hi ha res mes invencible que la repugnancia ó atractiu que una dona 'ns causa.

Las vritats cantadas á la societat en massa, son tan dolsas, com amargas las que 's cantan á cada un dels individus que la componen.

Si la fotografia al retratar lo cos també retratés l' anima, no diré que 'ls fotógrafos per aixó tinguessin menos feina; lo que jo asseguro es que ningú donaria 'l seu retrato.

Al temps que som, es mes fácil pagar un deute que contraurel.

Cosas que fan á un home molt desgraciat:
Ser molt sensible—Coneixer lo mon—
Enamorarse quan ja es vell.
Cosas que 'l fan felis
Cap.

Cosas que 's poden fer sense necessitat de ningú:
Tornarse pobre—Pasar treballs—Morirse de fam.

Modos imperatius aterradors: ¡Paguim!—
¡Agafeulo!—¡Segueixi!
Modos imperatius que desconsolan:—¡Miri arreglis!—¡Treballi!—¡Citim!
Modos imperatius que halagan: Disposi—
Tingui—No triballi tant, descansi.

OBRAS EN VERS:

AMORETAS.

Quan te veig als dematins per la Rambla de las flors, sempre observo que't rodeja de papallonas un vol.
Tu bé prou que las espantas agitant lo mocador, mes per ço las papallonas te persegueixen per tot.
¡Cóm te veuhen tant rojeta se pensan qu' ets una flor!

La nostra mitxa taronja sempre veig que buscan tots, de lo qual se 'n pot deduhir que mitxa taronja som.
No 't canses donchs en buscarla si no la trobas, Leonor, perque sent, com ets tu mitxa, y sent altra mitxa jo, podem juntarnos, y al menos ne farem una entre 'ls dos.

Traute aqueixa flor del cap: t'nli llástima, nineta, perque no mes de mirarte se consum y 's mor de enveja.

Si no 'm vols, nineta hermosa, tornam lo cor que 'm has pres; perque un altra me 'l demana y he de dir que tu me 'l tens.

Quan me miras, nina hermosa, noto en mí cert moviment com si imans fossen tos ulls, y jo una agulla de acer.

DUPTÉ.

Voldria que algú 'm digués, puig jo may ho he sapigut, quan un home pateix mes: ab dinés sense salut, ó ab salut sense dinés.

EPITAFI AL CÓLERA

Lo Cólera jau aquí, trist dextantme y descontent, puig que en mitx de tanta gent com ha mort durant tres mesos, per mon dolor, ay de mi, no ha mort cap dels meus inglesos!

Y prou.
Vegin are nostres lectors la poesia de la Coronació.

POESIA

DE LA CORONACIÓ DE CARLOS ALTADILL.

Senyors, los que aquí s' están, colmantnos de distincions, hí ha una porció de cuestiones que vostés decidirán.

Responguin tots los de aquí: després de ovació tan bona, mereix lo lector corona?

Volen que li dongui?

(Tot lo públich á coro.)

¡Sí!!

(ARRODILLANTSE Y DANTLI LA CORONA.)

Autor ilustre, donchs, de qui la historia mes fullas omplirà que tu has escrit, pren la corona y ficsa en ta memoria lo falaguer recort de aquesta nit.

(S' alsa y diu al públich).

Segona proposició.
Per escriurer ningú 'l guanya; pero, s' troba en tota Espanya qui com ell llejesca?

(Tot lo públich á coro:)

¡No!!

(TORNA Á ARRODILLARSE Y DIU ENTREGANT LO TITOL AL AUTOR:)

Prenlo y veu las serpetas concirosas revolcarse pe 'l fanch de son enuig; miralas, ja sas testas cavilosas van prenent lo color de gos com fuig.

(S' ALSA DE NOU Y DIU AL PÚBLICH):

Diguin: lo geni diví, honra y goig de Barcelona, se posará la corona?

(Tot lo públich á coro:)

¡Sí!!

—¡Are?

—¡Sí!!

—¿Tot seguit?

—¡Sí!!

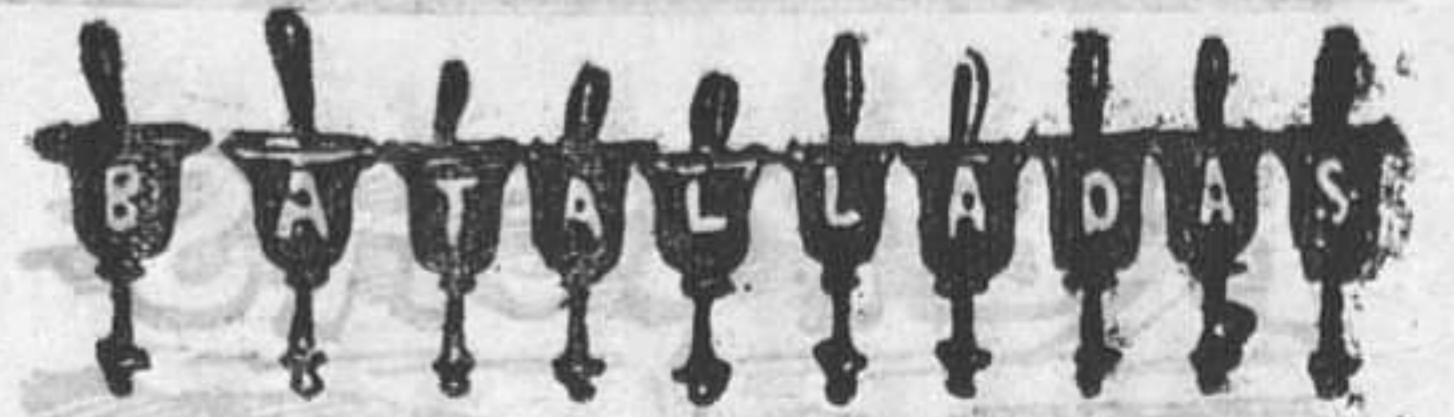
(Coronant al autor:)

Cenyeixi, donchs, ton front eixa corona del arbre contra qui res lo llamp pot; lo poble ho diu y quan sa veu ressona s' acata sense replicar ni un mot.

(A los musichs:)

Que sonin los violins; ta nombradía pregonia desde 'l Sicoris al Ter; ofeguín ab raudals de melodia de las serpetas lo sospir darrer.

(Música).

Avuy si son gent de gust ja 'u saben, cap á veure la professó.

Tornarán á veure 'l gremis ab sas banderas, aquells gechs ab corriolas, aquellas calsas planxadas, aquells ventalls tant tipichs.

Lo qu' es avuy Barcelona tira la casa pél balcó; parruquers endoina, cerés que no paran, confiters atalondrats, gent que no está per romansos ni professons correntlos per dintre, pensant que la professó no siga lo rosari de l' aurora.

¡Oh, lo que 's Barcelona está que no hi veu de cap ull! Ja hu poden creurer.

L' ajuntament ab motiu de la professó, está que no s' enten de feina.

Lo qu' es jo si fos d' ell, manaria tancar totas las oficinas durant l' octava, perqué figurinse qui está per res?

Un individuo desitjant fer bonas reformas, proposava, ferhi anar set ó vuyt jochs de trampas, (bona idea:) y un altre proposá treurer 'l ball de bastons, perqué aixó de bastons, com son gent pacífica, trobava que no hi esqueyan bé.

La gent de can Brussí fá uns quants dias que ja s' enseja menjant secalls, y per aclarir la tinta se serveixen d' orxata.

¡Quina alegría! Corpus Cristi de tacó....

Lo tenor Prats vá cantar dias endarrera 'l Trovador.

A pesar de ser catalá van aplaudirlo, y lo qu' es mes, van aplaudirlo ab justicia.

Lo tenor Prats té una veu magnífica, y deixa endarrera á molts tenors que 's fan pagar las notas á pés d' or.

¡Quina llástima d' home, que per compte de dedicarse á la sarsuela no s' haja dedicat á la ópera.

¿Qué no han anat aquest any als concerts d' Euterpe?

¿Qué fan donchs bons ciutadans?

Váginthi. Allá veurán dos mestres joves, en Rodoreda y en Rivera que manejan la batuta, dirigint l' un als coros y l' altre l' orquesta que no hi há mes que veure y que sentir.

Los coros del inmortal Clavé son sempre nous.

Los coros de 'n Clavé dirigits per dos minyons tant guapos, nos recordan l' época en que son autor vivia, y de cara als seus coristas arrancava un aplauso per nota.

Al Buen Retiro, avants de retirar, molta gent s' hi deixa caure y á fé que val la pena.

Dias endarrera varen estrenar una comedieta titulada *Lo testament del Oncle* original del llorejat poeta Joaquim Riera y Bertran.

Aquesta obra vá ser ab justicia rebuda ab molt aplauso y representada ab gran acort per la companyia que dirigeix l' inimitable Sr. Fontova.

Es un testament quals disposicions deixan á fé ben satisfet al públich.

En lo Teatro Principal se ha estrenat lo *Romeo y Giullietta*.

Ni la bondat de la música, ni la magnificencia de las decoracions, ni 'l brillo de 'n Goula van poderhi res: l' ópera vá naufragar com un barco masca carregat.

Lo públich vá suar de caló y de angunia.

Aquets dias l' atmósfera ha fet de las sévas.

Ha fet calor y ha fet fret: ha plogut y ha fet sol. Es á dir: lo temps insegur com lo govern de 'n Cánovas.

REPICHS

La comissió de pressupostos del Congrés està ocupantse del projecte de restablir l'impost directe sobre 'ls mistos.

Que recordin lo de 'n Camacho, que 'l país no 's veu obligat, á tornar á treure 'l loquet, l' esca y la pedra foguera, perquè si aixó arribés forem molt dignes de professors de Corpus.

Lo senyor Cánovas ha rebut á una comissió de tenedors que ha passat á sollicitar que 'ls cupons vensuts disfrutin lo privilegi de la Deuda flotant.

Deu me 'n guart!
Qué dich Déu me 'n guart! Tant debó que lo que jo dech ho pogués agregar á la Deuda flotant. Lo que flota, generalment se queda enlayre.

Lo bisbe de Salamanca ha confirmat al govern. Després de son discurs contra la base 11, aquest s' ha quedat com qui veu lluminetas.

Entre 'l bisbe de Salamanca y 'l general Salamanca ja 'ls asseguro jo que 'n sortirà més sabi que richi.

Lo cabecilla Polo y un altre han passat al exércit, en calitat de coronel l' un y de comandant l' altre.

¡Com ha de ser!
Y aixís Espanya vá endoyna y aixís marxa la nació: si vols maná un batalló ficatho dintre la boyna.

També 'l cabecilla Calderon s' ha somés al govern.

Los ranxeros están d' enhorabona. Encare que tingan un calderó á estanyá, sempre 'ls ne quedará un de repuesto.

Próximament se promulgará la constitució otomana.

Aquesta sí que al ménos servirá per séureshi y ferhi la mitj-diada.

Un noy deya al seu pare en los claustros de la catedral.

— Pare, pare, enfileume á sant Cristofol nano, que vull veure l' ou com balla.

Lo pare 's carregá 'l xicot, y aquet esclamá: —¿Com es pare que balla l' ou cada any?

—No saps per qué balla? donchs jo te hu explicaré. Aixó vol dir que cada any nos lo aixafan al clatell, y per commemorar aquet fet fan que balli l' ou, que 's equivalent á dir: Preparéu de nou lo clatell.

Lo noy digué tot content al sentir tals explicacions:

—Pare jo vull que me 'l aixafin, jo vull que me 'l aixafin!

Un capellá qu estava present per consolar á la criatura respongué:

—Vamos no ploris, ja te 'l aixafarém quan sigas mes grandet; hu sents maco?

—Qu' es estrany senyora Pona que l' ou puga sostenirse sense que caiga.

—No sap senyora Laya perquè 's sosté? perquè balla aquí á la Catedral.

—¿Vol dir que hu fá aixó?

—No hu posi en duple sino 's condemnaria: los miracles de l' iglesia los hem de creure á ulls cluchs.

—Es que 'l pare Cebriá me vá dir que aixó era un passatemp, per la quitxalla y per las donas.

—Per la quitxalla no diré que no; pero per las donas, no sé que tenim que veure ab l' ou, no obstant quan lo pare Cebriá hu diu...

Si un dia d' aquets haguessen anat á l' iglesia del Pi, haurian sentit un predicador que deya:

«Germans meus, abstinjeuse de comprar periódichs d' aquets que 's venen pels carrers tots los dissaptes á dos quartos lo número. No 'n compreu germans meus, que son herétichs.»

«No 'n veuen?»
Si aquest reverendíssim senyor hagués dit:

«Germans meus, si aneu á cal perruquer no 'us deixéu esquilat lo clatell, perquè podriau costiparvos y aixó no es agradable á Déu.»

Si hagués dit aixó, jo no l' hi diria res, perquè está en lo seu dret de aconsellar que conservin la llana; pero tatar d' herética La Campana y recomenals hi que no la comprin, ab aixó l' hi tinch de dir una cosa, y es:

Que del número passat de La Campana n' hem venut molts més que de l' altre.

¿Será perquè encare domina entre 'ls fiels que ván á missa la curiositat de nostre primera mare Eva?

Un altre predicador referintse un d' aquests dias á la plaga de la llagosta deya:

«Hi ha llagostas, germans meus que son del tamaño de una perdiu.»

Vaya si n' hi há y que ben amanidas ab oli, vi-nagre, alls y julibert forman un plat divino.

CANTARELLAS.

Si tingués calsas planxadas
Gech de panyo y forsa humor
Aniria á Huhu 'l garbo
De pet á la professó.

¿Sens las trampas, com repican?
Sens nineta quin soroll?
Be las coneixeu las donas
Sens que 's fassen professons.

Detrás dels gegants las trampas,
Detrás las trampas pendons.
Pel detrás de las botigas
Quinas trampas sent tant fosch.

C.

CUENTOS

En la Rambla s' acosta á un senyor un noy ab una campaneta, en actitud de demanar caritat.

—Tu ets mut? li pregunta l' primer.
Y l' altre indica que sí ab lo cap.

—¿Desde quan? pregunta aquest.
—De naixensa replica el mut, que per un moment s' olvida del paper.

Un palurdo s' en vá á confessar.

—Per penitencia diguéu tres pare-nostres, l' hi diu 'l confés.

Y ell se posa á plorar com una Magdalena.

—¿Per qué ploréu? l' hi pregunta 'l confesor.

—Ay, pare, respon aquest, porque de pare-nostres vosté m recomana que 'n diga tres, j yo no 'n sé més que un.

EPIGRAMA

Lo sort-mut de 'n Pau Pahissa
qu' es sort-mut de naixement
ja dona probas que hi sent
y sino, vegin ou missa.

A. F. O.

—¿Qu' ets fadrí ó casat Badó?
—Fadrí y casat.
—¿Cóm pot sé?
—Al moment l' ho probaré:
soch casat ab la Sió
y soch fadrí sabaté.

D. DE R.

La filla del pobre Enrich
qu' es aixís... milj salamera
diu que 's vol casa ab un rich
per no fer de sabatera.

Y sentintla en Pau Muixi,
espardenyé per mes senyas,
l' hi diu:—Donchs casa t' ab mi
y aixís farás espardenyas.

M. A.

Un pagés se confessava
y digué al seu confessor:

—Digui es pecat ser polítich?
—Per D. Carlos, no senyor.
Ell sols pot darnos la pau
ell sols té la clau del cel...

Y 'l pagés l' hi replicava:
—¿Y Sant Pere que s' ha fet?

P. P.

PREGUNTAS.

1.º ¿Quín es lo carrer de Barcelona que de las cinch vocals n' hi ha dos que no las vol?
GRACO.

2.º ¿Quína es la cosa que 'a pinta sense color?
XICOT DE CA 'N GUIXER.

TORTURA CEREBRAL.

¿Cóm es que 'l Papa no té la vida al encant y jo sí?
A. F. O.

ANAGRAMA.

Soch tot ab una criada
que 's de mala tot y xata,
que sempre porta una bata
plena de tot y estripada.

Ab cinch lletas pot trobar
quatre tots, lector, tan sols,
y si endavinarlos vols
ja tens tot per barriar.

DEUET DE REUS.

XARADA

Quan jo veig que 's ma primera,
al moment m' also del hit,
perque mentes es demit
no m' plau lo de llumanera.

Crido al meu jerna que es dos,
y sortint ab gran dalt,
va á la Rambla tot seguit,
y m' porta un tot molt fermós.

La noya 'l pren encisada
y s' planta frente l' mirall
y sens esforços ni treball
se l' posa ab gracia esthemadach.

SENYOR CURRIPIAS.

II.

Aprop d' un prima, el total
va fer un dos inverit
y senti aprop en Pasqual
se jira y digué— animal
¿no saps dirme bon profit?

MARIANO CADENET.

ENDAVINALLA.

M' obran y lancan molt bé
sense ser pany:

Tinch tela sens ser talé
ves si es estrany?

Sens ser bestia ni persona
camas tinch jo;

Rumiant sols una estona
sabrás qui só.

DOS PARAYGUAS FORADATS.

(Las selucions en lo próxim número.)

Imp. de «La Renaixensa»—Porta Ferrisa, 18, baixos.

Lopez, Editor.—Rambla del Mitj